

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΟΝΙΣΣΑ

ΙΑ μέρα ο Μπουμπι έπηγε στο Όρφανοτροφείο για να πάρη μιá μικρή υπηρέτρια. 'Η θεία Κλεό είχε μάθει ότι η κόρη του κ' ό γυιός του έκαναν μικρές κομμικές δεξιώσεις στους φίλους τους και τούς είχε στείλει από την έπαρχία μερικές ποδίτσες και σκουφάκια βλο δαντέλλες και αΐζουρα για μιá μικρούλα κωμαριέρα. Μά κ' ή γρηά Μάρθα, που είχε μεγαλώσει τη γυναίκα του, δέν κατάφερε πειά μονάχη τίς δουλειές του σπιτιού. 'Ηθελε κάποια βοήθεια. Κι' έτσι, για να ευχαριστήση ο Μπουμπι και τη γυναίκα του και τά παιδιά του, πήγε στο Όρφανοτροφείο και έζηγησε στη διευθύντρια ότι ήθελε ένα μικρό κορίτσι για τίς αλαφριές δουλειές του σπιτιού.

—Κατολαβαίνω τί θέλετε, τού άπάντησε ή διευθύντρια. "Ένα από τά κορίτσια μας, ή "Ιρμα, ένα έκθετο, θά γίνη μιá πρώτη τάξεως κωμαριέρα σ' ένα καλό σπίτι, σάν τού δικό σας. Θέλετε να τήν δήτε ;
Και δίχως να περμενί άπάντησι, ή διευθύντρια τού Όρφανοτροφείου βρήκε από τού γραφείο και φώναξε κάτω στην αλλη, από τού κεφαλόσκαλο :

—"Ιρμα ! "Έλα άπάνω ...
"Ο Μπουμπι σε λίγο ελδε να παρουσιάζεται στην πόρτα τού γραφείου ένα ξανθό κορίτσι ως δεκατριών χρόνων, με γαλανά μάτια και μ' ένα δειλό και φροδιαμένο παρουσιαστικό.

—Θά ξεπεταχτή γρηγορα, ελδε στο Μπουμπι ή διευθύντρια. "Έννοια σ'αυ ! Θά δήτε ότι θά μείνετε τολύ ευχαριστημένοι... Λοιπόν, σύμφωνοι ;... Θά σάς τήν στείλω αύριο...

Κι' ο Μπουμπι γύρισε στο σπίτι του δλόχαρος, με τήν είκόνα της μικρούλας "Ιρμας μπρός στά μάτια του. Ελχε βρει ένα καλό και φρόνιο κορίτσι...

Τήν άλλη μέρα ή καινούρια υπηρέτρια παρουσιάστηκε μπροστά σ' όλη τήν οικογένεια Μπουμπι, με τού ίδιο δειλό παρουσιαστικό και με μιá μικρή βαλίτσα στο χέρι. Τά παιδιά τή βόηκαν χαριτωμένη. 'Η κ. Μπουμπι από τήν πρώτη ματιά που τής έφριξε, κατάλαβε ότι θά τής έρχόντουσαν μιá χαρά ή ποδίτσες και τά σκουφάκια τής θείας Κλεό. 'Η γρηά Μάρθα τέλος άνοιξε άμέσως τήν καρδιά τής και τή δέχτηκε μ' άγάπη, σάν παιδί τής...

Στό έκτο πάτωμα ήταν ή κάμαρα τής γρηάς Μάρθας. 'Εκει μπηκε άκόμα ένα κρεβάτι για τήν "Ιρμα. "Έπειτα ή γρηά υπηρέτρια, καλόκαρδη πάντα, τής έμαθε τίς δουλειές τού σπιτιού, τής έδειξε πώς πρέπει να κρατά τά σερβίτσια και τής έζηγησε ότι από εδώ κ' έμπρός θά πήγαινε εκείνη για τά φώμα.

'Η "Ιρμα δέν άρχισε διόλου να σινηθίση στην καινούρια τής ζωή. Πριν περάσει ένας χρόνος, είχε γάσει κιόλας τού δειλό ύφος τής. 'Ηταν τώρα ένα ζωηρό κορίτσι μ' έξυπνα μάτια, που δέν τού γελούσε τίποτα. Ελχε ριξει άκόμα και μπόι κ' όσοι τήν έβλεπαν, τήν περνούσαν για δεκαπέντε χρόνων. 'Η μικρούλα κωμαριέρα έτρεχε σάν άστραχη για τά φώμα, βοήθαγε τή γρηά Μάρθα, έστρωε τά κρεβάτια και κάθε άπόγευμα έσέρριβε τού τσάι στο σαλόνι, σοβαρή και με άνετες κινήσεις, σάν μιá μικρούλα θεατρίνα...

"Ένα βράδυ, όταν άνέθηκε πειά στην κάμαρα τής, κάθησε στα πόδια τού κρεβάτιού κ' άρχισε να συλλογίζεται.

—Τί χρείς, "Ιρμα ; τή ρώτησε ή γρηά Μάρθα. Μήπως σε μάλωσε κανείς ;

—Όχι... τής άπάντησε, μ' ένα παράξενο τόνο στη φωνή. Και βιθίστηκε πάλι στις όνειροπολήσεις τής.

"Η "Ιρμα συλλογίζονταν τού μεγάλο μπακάλιο, όπου έκανε τά φώμα κάθε μέρα και ξανθόβλεπε έναν-έναν όλους τούς μικρούς και μεγάλους υπαλλήλους του. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ό Ζουλιέν κ' ό Ζαννό, διό παιδιά δεκάξη χρόνων, ήσαν ή τρυφερή σιματάειά τής.

"Έκείνες τίς μέρες κ' οι δύο τους, μόλις εύρισκαν τήν ευκαιρία, τής ψιθύριζαν :

- Δεσποινίς "Ιρμα, έχω πεντακόσια φράγκα στην άκρη...
- Δεσποινίς "Ιρμα, έχω πεντακόσια φράγκα για φάγωμα...
- "Άμα τά φάς, δέν θάξής πειά πεντάρα ! άπαντούσε μ' ένα πονηρό χαμόγελο στον ένα.
- "Άμα τά χαλάσης, θά χτυπάς τού κεφάλι σου ! Έλεγε στον άλλον.
- Κι' άν τά φάμε μαζί ; τής ψιθύριζε ό καθένας χωριστά.

'Η "Ιρμα, που δέν είχε ποτέ δικά τής ούτε πέντε φράγκα, άπόμεινε μ' άνοιχτό στόμα... Μιá φορά, ώστόσο, προσοιπήθηκε ότι δέν τής έκαναν καμιά έντύπωση αυτές ή περιορισίες τού Ζουλιέν και τού Ζαννού.

—Πφ ! Πεντακόσια φράγκα !... Και τί εινε πεντακόσια φράγκα ; Μπορούμε να τά φάμε μέσα σ' ένα άπόγευμα !...

Κι' ή "Ιρμα τώρα συλλογίζονταν ένα τέτοιο τρελλό γλέντι : Πρώτα θά έκαναν, τήν Κυριακή τ' άπόγευμα, ένα άμορφο περιάτο στο Ρομπενσόν, θά διασκεδάσαν στις κούνιες, θά καβάλλαγαν στα ξύλινα άλογάκια, θ' άνέβαιναν σ' εκείνους τούς άμορφους έξώστες, που εινε φτιαγμένα άπάνω στα δένδρα, θά έπιναν γλυκό κρασί, θά έτρωγαν βραστά κινηματογράφου... Τί όνειρο !...

—Δεσποινίς "Ιρμα, δέν μπορείτε να βγήτε λιγάκι τήν Κυριακή τ' άπόγευμα ; τής έλεγε ό Ζουλιέν.

—Δεσποινίς "Ιρμα, δέν πάει λοιπόν ποτέ να δη τόν καλό τής ή για τί σας ;... τήν ειρωνευόταν ό τρελλός Ζαννό.

'Η γιαγιά τής ! Μά που άπορούσε να τού κουνίση ή γρηά Μάρθα, που νόμιζαν όλοι ότι ήταν στ' άλήθεια ή γιαγιά τής. Δέν ήξερε κανείς ότι ή "Ιρμα ήταν ένα έκθετο...

Πώς θά τά κατάφερε λοιπόν να πήν να διασκεδάση με τούς φίλους τής ; 'Η γρηά Μάρθα είχε κατανήσει ό έφιλάτης τής. Για να λυτρωθή από τή σλαβιά τής, έπρεπε να σπάση ό διάβολος τού πόδι του. Μά γιατί ό διάβολος, κ' όχι ή γρηά Μάρθα ; Μήπως κ' ή υπηρέτρια τού διπλανού σπιτιού δέν έπεσε κ' έσπασε τού πόδι τής κ' έμεινε τρείς μήνες στο νοσοκομείο ;... Για φαντάσου ! Τρείς μήνες !... Θά πήγαινε έννενηντα φορές στον κινματογράφο... Και κάθε Κυριακή, παγινίδια στις κούνιες, στα ξύλινα άλογάκια και γλέντια στα έξοχικά κέντρα με γλυκό κρασί και μ' εκείνα τά άμορφα μύδια, που τά λαχταρούσε από μακριά...

Μά, για στάσου... Μήπως δέν μπορούσε να πραγματοποιήση τού τρελλό όνειρό τής ;... 'Η σκάλα τής υπηρέσίας εινε τόσο άπότομη !... 'Η γρηά Μάρθα τής έλεγε πάντα :

—Έχε τού νού σου, όταν κατεβαίνεις... Κράτα καλά τά κάγκελλα...

Μήπως λοιπόν δέν μπορεί κανείς να κρατηθή από τά κάγκελλα ;

Κι' ή "Ιρμα, χαμογελώντας πονηρά, κατέστρωε τού σατανικό τής σχέδιο...

Τού πρωί, θλόδρωση και μ' ένα τριανταφωλιένο χρώμα στα μαγουλά, ή "Ιρμα κιντάζει τίς πέτινες παντόφλες τής γρηάς Μάρθας που τής έχει άφήσει στο κατώφλι τής κáμαρας. 'Η γρηά υπηρέτρια πλένεται στην κούνια... Δέν τής έχει φρονιάσει άκόμα, γιατί ό κύριος κοιμώνται και φροβάται μήπως τούς ξυπνήσει...

'Η "Ιρμα παίρνει άποφασιστικά από τού μικρό λαβωμάνο τής τού σπιτιού κ' άλείπει μ' αυτό προσεχτικά τίς πόδες τής. Τά μάτια τής όμως έχουν μιá σκληρή έκφραση. Τρείς μήνες τού νοσοκομείου, δέν εινε τίποτα. "Έπειτα, δέν πεθαίνει κανείς και τόσο εύκολα...

'Η γρηά Μάρθα, όταν γύρισε από τήν κουζίνα, φόρεσε δίχως να σκεψη, τίς παντόφλες τής, κ' έτοιμάστηκε να κατεβή τή σκάλα. 'Η "Ιρμα έπαισε κάθε πρωί, πήγαινε από πίσω τής, σέρονοντας τά πόδια βαριά...

'Η γρηά Μάρθα, τή στιγμή που έκανε να πιάση τού κάγκελλο τής πόρτας, γλύστρησε άπότομα με τά δύο πόδια και γκρεμίστηκε βαριά ός τήν αλλη.

'Η "Ιρμα τήν ίδια στιγμή έφραξε τ' αυτιά τής για να μίν άκούη τίς σπασμαχτικές κραυγές τής γρηάς υπηρέτριας. 'Η φτωχή Μάρθα, με τρυκακιόμηνη τή σπονδυλική στήλη, σπαρταρούσε άπάνω στις πλάκες τής αλλη, ορθώνοντας από τούς πόνοους. 'Η μικρούλα κωμαριέρα δέν ήθελε τού θάνατό τής. Δέν ήθελε να τήν σκοτώση. Με τά μάτια γοργυλιωμένα από τή φρονιά, γονάτισε στο κεφαλόσκαλο, ένωσε τά χέρια τής μπροστά στο στήθος κ' άρχισε να παρακαλή τήν Παναγία :

—Τρείς μήνες μόνο... Τρείς μήνες τού νοσοκομείου ! "Όσο φάναί για να ξεδέψη κανείς πεντακόσια φράγκα στις κούνιες, στα ξύλινα άλογάκια, στους κρεμαστούς έξώστες τού Ρομπενσόν...

Μά ή γρηά Μάρθα δέν πήγε στο νοσοκομείο... 'Η σπονδυλική στήλη...

"Ιρμα

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΡΑ, δέν άργήσατε τυγχείως γιά πάτε στό ραντεβού σας, όπως μου είχατε πη πρίν; αόησε ο Σέρλοκ Χόλμς. Ο σκολός σας ήταν ν' άφήσετε τόν γιατρό ν' άνεβή, γιά νά έξετάση τήν φίλη σας. Αύτά είνε ή καθωρή άλήθεια. Έχω δί- κη;

Κάτω άπ' τά επιβλητικά βλέμματα τού άστνομοκού, ο Κάρολος Λάιχε δέν μπόρεσε ν' άπαντήση. Σόλασε κι' ά- κρισε νά πέση τού κεφάλι του άπάντι στό στήθος του.

— Άγαπητέ φίλε, τού φώναξε τότε μ' ένα παρηγορητικό τόνο ο Σέρλοκ Χόλμς, βάζοντας τού καπέλλο του. Θά σεβασθώ όσον είνε δυνατόν τά μυστικά σας. Είσθε ένας ενεργέτης τού Λονδίνου, γιατί — καθώς θά μάθετε άργότερα — μέ τις πληροφορίες πού μου δώσατε, σώξετε τού Λονδίνου άπό ένα άνθρωποόμοφο τέρας. Έτσι έξελώνετε ως ένα σημείο τού άμάρτημά σας...

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ

Τήν άλλη μέρα ή έφημερίδες τού Λονδίνου άναγράφανε τις λεπτομέρειες της δολοφονίας της κόρης τού κόμητος ντε Μαλαιζιόν καί με δριμύτητα άφθρα κατηγορούσαν ως άνίκανη τήν Άγγλική άστομοία. Η πόλις δλη ήταν άνάστατη. Η άριστοκρατία τού Λονδίνου καί ή ξένες παρωκίες ίδιώς τά ελιαν κυριολεκτικώς χαμένα. Ο βραχνάς πού επέζε όλων τού στή- θη, γινόταν διαρκώς καί πού φοβερός. Όλοι οι κάτοικοι της πρωτεύ- σιας προφέρανε μέ τρόμο τού όνομα τού άπεισιου δολοφόρου, τού Τζάκ τού Άντεροβγάλη!

Κατά τού βραδάκι της ήμέρας αυτής της άπογνώσεως καί της φρί- κης στις έφημες άπό διαβάτες δονδροστομίες τού Χάιντ Πάρκ, περπα- τούσαν μαζί ένας λοχαγός, μελαγχολικός καί έξουστός, καί μία γυναί- κα άμοορη καί κομψότατα ντυμένη.

Η γυναίκα αυτή, ήταν ή σύζυγος τού δόκτορος Φίτζεραλντ καί ο συ- κόδος της ο λοχαγός Θόμσον, ο όποιός ήταν παλιός της φίλος.

Όταν φτάσανε μπροστά σ' ένα άπόμωρο παγκάκι τού Πάρκου, πού τού κρούανε τριγύρω πικνότερα θάμνοι, ο λοχαγός κι' ή φίλη του στα- ήσανε. Καί τότε, άναστενάζοντας ξεκίνησε βραβιά, της ελπε :

— Άγαπητή μου Ρουθ, πού άνήκει; Ναι, μου άνήκει, γιατί έ- πού πρώτος σ' άγάπησα καί, καθώς ξέρετε, σ' άγάπησα μέ τήν καρδιά μου... Ο άθλιος, ο σύζυγός σου, σ' έκλεψε άπό μένα... Ω, δέν μπο- ρείς νά φανταστής, Ρουθ, πόσο σ' άγαπά! Δέν ξέρετε τού τί αισθά- νομαι πού σέ βλέπω σίμερα, έστερα άπό δώδεκα ήλόκληρα χρόνια!...

— Α!.. Χάρου!.. ελπε άναστενάζοντας τότε ξεκίνη. Άν είνε ά- νάγκη, μου φαίνεται, νά σου πώ ότι δέν άγάπησα ποτέ άλλον άπό σε- να στη ζωή μου!.. Σ' άγαπά, όπως σ' άγαπούσα καί τότε, πρίν νά

είνε άπό τού πράγματά σου δέν ξανακολλήσουν. Τή σήκωσαν άπό τις πλάκες της αλλής, γιά νά τήν ξεπαλώσουν σ' ένα κρεβάτι κι' άποκει γιά νά τήν βάλουν νεκροστολισμένη σ' ένα φέρετρο.

Η Ίωμα πήγε κι' αυτή στην κηδεία της καί στόλισε τόν τάφο της σ' ένα όμορφο στεφανί. Ελεγε ζητήσαι άπό τόν κύριό της νά της δώση λίγα λεφτά άπό τού μικρού μισθό της γιά ν' άγορήση λίγα λουλούδια...

— Αύτή ή μικρή έχει καλή καρδιά, συλλογιόταν ο Μπουτιέ. Πώς ξε- γελείται κανείς καμιά φορά! Βλέποντας τά πονηρά μάτια της, νομίζει ότι είνε ένας τρισκατάρατος!...

Η Ίωμα, ώστόσο, τού ίδιο βράδυ, έδωσε ραντεβού γιά τήν άλλη μέρα σ' άπόγειμα στό Ζουλιέν καί στό Ζαννό. Τήν άλλη μέρα ήταν Κυριακή.

Κανείς δέν ύπομιάστηκε τή μικρή φόνισσα καί κανείς δέν έμαθε ποτέ τού μυστικό της.

Η Ίωμα έξακολούθησε νά κάνη κάθε μέρα τού φρόνια τού σπιτιού, νά χαμογελάη κρυφά στό Ζουλιέν καί στό Ζαννό καί νά λήη σοβα- ρή καί μέ λυπημένο ύφος στις γειτόνισσες :

— Τήν καϊμένη τήν κυρά Μάρθα! Μ' ά- φησε δλομόναχη! Έχουν πέσει τώρα άτά- νω μου όλες ή δουλειές τού σπιτιού!...

Κι' έτσι ξεγελοΐσε τόν κόσμο καί διασκε- δάζε κάθε Κυριακή μέ τούς φίλους της. Η Ίωμα, χωρίς νά τού καταλαβαίνει, ελεγε πάρεη τόν κακό δρόμο, πού θά τήν έφερνε μέ μέρα στη φυλακή.

ΚΟΡΜΠΕΡΥ

χωριστούμε!.. Άλλά δέν πρέπει νά κλείνουμε τά μάτια μας μπροστά στην πραγματικότητα! Ναι, δέν πρέπει νά ξεχνάμε τά γεγονότα!.. Άλλωμονο, δέν είμαι πειά έλευθήρη! Είμαι σύζυγος ξεκίνου!.. Κοζα- νίτσο άπό ντροπή θταν σκέπτομαι ότι έκμεταλλεύομαι τήν εμπιστοσύ- νη πού μου έχει γιά νά έργωμαι στό ραντεβού μας. Είν' άλήθεια ώφέ- ληρο ότι άπ' τόν καιρό πού ηρθατε άπ' τις Ίνδίες, άπ' τή μέρα πού σας ξαναείδα, άπ' τή μέρα πού ζητήσατε νά διεκδικήσετε τά δικαιώ- ματά σας έναντι μου, άισθάνομαι νά γιγαντήνη διαρκώς ή άγάπη μου γιά σας κι' ύποφέρω, ύποφέρω φρενά γι' αυτό, έας δέν είνε δυνατόν νά φανταστής!..

Άφού ελπε τά φλογερά αύτά λόγια ή άμοορη ξεκίνη γυναίκα, έπε- σε άπάντι στον πάγκο κι' άρχισε νά κλαίη, μέ δυνατά αναφυλλήτά.

Ο λοχαγός Χάρου Θόμσον έξ' άλλου, άρχισε νά τρέμει άπ' τή συγκίνησή του. Κάθησε κατόπιαν πλάι στη φίλη του κι' άρχισε νά της ψαθυρίζε τά πού γινάτα έρωτόλογα, πού τού έρχόντουσαν στό χείλη. Έ- τόλμησε άκόμη νά της έκαιμνησθή τού σχέδιο πού ελεγε στό μυαλό του, γιά νά τήν πάρη άπ' τά χέρια τού άνδρός της.

Έκείνη όμως δέν τού έδωσε καμιά άπόκριση. Άνίσχυος τότε έ- κείνος τήν φώτισε :

— Μήπως λοιπόν είσαι εύτυχιωμένη μέ τόν άνθρωπο αυτόν;.. Γιατί δέν μου άπαντάς;.. "Α, όχι!.. Δέν είνε ποτέ δυνατόν νά είσαι εύτα- ριστημένη, ζώντας μαζί μ' έναν άνδρα, πού δέν τόν άγαπάς κι' ουτε ποτέ τόν άγάπησες!.. Έξ' άλλου, δέν μπορώ νά καταλάβω, πώς εσύ, ένα χαριτωμένο πλάσμα, μπορείς νά ζής μαζί μ' ένα σοφό άνθρωπο, τού όποιου τή ζωή τήν σκεπάζει τού σκοτάδι καί τού μυστηρίου!..

Ένας βαθύτατος στεναγμός φούσκωσε άξερνα τού στήθος της ά- μοορης Ρουθ. Κι' άφού ή πονεμένη γυναίκα σκούπισε τά δάκρυά της, άρχισε νά λήη μέ μία τρεμάμενη φωνή, πού διακοπτότανε άπό λυγμούς :

— Ναι, ίσως όποιαδήποτε άλλη νά ήταν εύτυχιωμένη, ένόνώντας τήν τύχη της μέ τόν Ροβέρτο Φίτζεραλντ, άλλ' εγώ όχι!.. Δέν ξέρετε, Χάρ- ου, πόσο παράξενος είνε ο άνδρας μου!.. Είνε μέρες πού μέ λατρεύει σάν μη θεότητα! Γονατίζει τότε μπροστά μου καί μέ έκτελεί νά τόν άγαπά, όπως σ' άγαπά κι' ξεκίνη φλογερά, μ' όλη τήν δύναμη της καρδιάς του. Είνε καί μέρες όμως, πού γίνεται όλοτετα διαφορετικός. Κλείνετα τότε όλη μέρα μέσα στό δωμάτιό του καί δέν θέλει ουτε νά μέ ίδη, ουτε καί ν' άκούση άκόμη τήν παρακατά μου!.. Χάρου, θά σου έμπιστευθώ καί κάτι άράμην, αλλά, γιά τ' όνομα τού Θεού, πρόσε- ξε μήν τήν τύχη καί σου ξεφύγει ποτέ καμιά λέξη άπ' τού στόμα σου! Νο- μίζω, Χάρου, ότι ο άνδρας μου είνε τρελλός!..

— Τρελλός; φώναξε κατάπληκτος. Κι' άμέσως πρόσθεσε : Γελείσαι, Ρουθ! Πώς είνε δυνατόν νά είνε τρελλός, ένας περίφημος επιστήμον, ένας σοφός, πού κάνει θαύματα κι' όλος ο κόσμος τόν σέβεται καί τού- χει τήν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη!..

— Ω, δέν ξέρετε, Χάρου, τίποτε καί γι' αύτό μιλάς έτσι!.. τόν δι- έκοψε ξεκίνη. Άν έβλεπετε πώς λάμπουν παράξενα πολλές φορές τά μάτια του... Άν τήκανε νά παρατηρήσης τις άνάγκης καί φοβισμένες κινήσεις πού κάνει πότε-πότε, δέν θά παραξενεύοσουν τόσο πού άπ' τά λόγια μου. Πρέπει νά ξέρετε άκόμη ότι έδώ καί λίγα χρόνια, στίς Ίνδίες, τόν δάγκωσα μία κάμπια. Είνε θαύμα τού πώς κατορθώσε νά σωθή, τότε άπό τή θανατηφόρο δαγκωματιά αυτού τού φειδιού. Άπό τότε όμως άλλαξε όλος διόλου. Φοβάμαι μήπως ξεκίνη μέσα του τού νυχτερινές έκδρομές τού σάλεψε τού λογικό!..

— Άν είνε έτσι, της άπάντησε τρομαγμένος ο λοχαγός, πρέπει νά λάβουμε τά μέτρα μας. Είνε άνάγκη νά ξεσταθώ άπό ειδικούς γιατρούς γιά νά έξακριωθεί άν πραγματικά είνε έλαττωματική ή διανοητική του κατάσταση. Μήπως έχετε κι' άλλες άποδείξεις γιά νά ύποστηρίξετε τήν γνώμη σας ;

— Δυστυχώς!.. Έχω κι' άλλες, πού σοβαρές άκόμη! Ο Ροβέρτος βγαίνει κάθε νύχτα κρυφά άπό τού σπιτι. Τό έξακριβόσα αύτό έδώ καί λίγον καιρό. Δέν άμφιβάλλω διόλου γι' αύτό. Δέν μπόρεσα νά μάθω όμως γιατί βγαίνει καί πού πηγαίνει. Παρατήρησα άκόμη — κι' αύτό είνε πού μ' άνησχει περισσότερο — ότι, όταν γυρίζει πίσω στό σπίτι άπ' τις νυχτερινές έκδρομές του, κλείνετα άμέσως μέσα στό δωμάτιό του καί κομμάτα ως τού μισμύρι καί καμιά φορά κι' ως τού βράδυ!..

— Μά αύτό δέν είνε διόλου παράξενο, ά- γαπητή μου, γιά ένα γιατρό. Ένας για- τρός είνε ύποχρεωμένος νά πηγαίνει στούς άρρώστους του, όταν αυτοί κινδυνεύουν, καί στην πού ακατάλληλη ώρα μάλιστα.

— Είνε σωστό αύτό πού λές, Χάρου, καί δέν θά παραξενεύομιννα καθόλου, άν δέν βρισκαμε κάθε φορά άματά άπάνω στό μα- ζιλάκι καί στό σεντόνια τού συζύγου μου.

— Περιεργό!.. ψυθίρισε ο Χάρου.

Και άποτεινόμενος στην άγαπημένη του, της ελπε :

— Μήπως ο σύζυγός σου κάνει μελέτες καί πειράματα τή νύχτα, μέσα στον κοιτόνα του, άπάνω σέ σπλάχνα ; (Άκολουθεί)

